

[Dræbøye]

nogen forskel i denne periode på huslejeudviklingen i de regulerede og de ikke-regulerede områder. Man kan sige, at de to udsagn tilsammen slår fast, at vi har et nogenlunde ensartet huslejeniveau i landet, og at det, der er sket, er, at de ikke-regulerede områder har fulgt udviklingen i de regulerede. Det mener jeg er det væsentligste forhold i spørgsmålet om behovet for en fortsat regulering.

Det har altså vist sig, at det system, som er konstrueret, har fungeret. Men nu forsøger hr. Kalnæs igen i dag at rejse tvivl om det ved f.eks. at sige, at lejerne ikke har nogen rettigheder, at lejerne er prissgivet husejeren. Sagen er imidlertid den, at for at en lejeforhøjelse skal være varslet lovligt, skal den også indeholde en oplysning om, at lejerne kan sige nej, og at det derefter ikke er lejerne, der skal gå til boligretten, men udlejereren, sådan at lejerne umiddelbart kan standse en husleje-forhøjelse.

Det er heller ikke rigtigt, som hr. Kalnæs siger, at det er tilfældigheder, der afgør boligrettens bedømmelse af, om et lejeniveau er rimeligt, og det fremgår meget tydeligt af boligministeriets cirkulære om boligreguleringsloven, hvor der side 11, punkt 21, står, at »der skal foretages en sammenligning med den leje, som er almindeligt gældende i kvarteret eller området for tilsvarende hus eller husrum med hensyn til beliggenhed, art, størrelse, kvalitet, udstyr og vedligeholdelsesstandard«.

Der er altså ikke tale om, at man ved varsling af lejeforhøjelser kan få en enkelt ejendom med væsentligt højere lejeniveau end området. Ideen i lovgivningen er i øvrigt den, at det er kommunen, der skal følge med, hvis der generelt kommer et pres på huslejerne, og det er kommunen, der skal træffe beslutning om at gennemføre reguleringslovens bestemmelser om omkostningsbestemt husleje, huslejenævn m.m. Det system har fungeret godt, og indtil for 14 dage siden havde heller ikke regeringen taget initiativ til at ændre det. Den var såmænd godt tilfreds med, at der ikke havde været nogen større debat om sagen.

Men vi må altså konstatere, at vi siden har fået en regering, der er meget nøjsom med hensyn til lovgivningens indhold. Man kan – og det har vi jo også gjort – diskutere for eller imod et huslejestop eller en begrænsning af huslejeudviklingen, som det jo snare-

re er, men et 2 måneders stop er hverken det ene eller det andet. Det giver ikke tid til at arbejde med ændring af lejelov eller reguleringslov. Det giver allerhøjst mulighed for nogle enkelte detailændringer, og det har ministeren jo også ganske klart bekræftet i sine udtalelser.

Også politisk er regeringen nøjsom. Dens flertal i denne sag kan allerhøjst bruges til en udsættelse og, som det jo altså har vist sig, allerhøjst til en udsættelse i 2 måneder. VS, SF og en halvdel af kristeligt folkeparti – hvor stor den halvdel er, vil jo vise sig – er ikke noget tænkeligt grundlag for en ny lovgivning på dette område, så på den måde hænger tingene ganske godt sammen. Det er et nøjsomt flertal, og det er et nøjsomt indhold.

Det radikale venstre mener, at det nuværende system har vist, at det har kunnet fungere, og der er ikke noget grundlag for at antage, det ikke skal kunne fungere i fremtiden. Denne 2 måneders forlængelse er jo ikke nogen særlig væsentlig lovgivning, kan man sige; den kan vel højst give anledning til lidt resonans i 1. maj-talerne, som netop finder sted, når lovstoppet er ophævet. Men det afgørende og det, der er det alvorlige ved lovgivningen, er først og fremmest, at den har skabt en dårligere stemning omkring boliglovgivningen fremover.

Bollmann (CD):

Det, der er sket siden debatten i går, er, at kristeligt folkeparti eller måske kun en del af det har stillet ændringsforslag om, at forlængelsen af stoppet kun skal vare 2 måneder. Det eneste, man får ud af det, hvis man ellers skal tro den socialdemokratiske mindretalsudtalelse i tillægsbetænkningen, er, at man faktisk lovgiver for Viborg kommune.

CD har fortsat samme opfattelse af huslejestopet, som vi gav udtryk for ved både første og anden behandling, og de oplysninger, der er kommet frem i udvalget, også her på det sidste – især vedrørende spørgsmålet om varsling – kan ikke ændre vor holdning, snarere tværtimod.

Jeg skal her blot sige, at den undren og skuffelse, jeg i går gav udtryk for over for socialdemokratiet, i dag desværre må udvides til også at gælde kristeligt folkeparti eller i